

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqv̄et E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 20. de mediocritate tenendâ

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

contemptus, inedia, incommoditatis, mortificandi gustus, cupiditatis &c. Neque illud quod dictum est de cogitatione revocanda valet in re carnali, aut gravi odio, aut simili affectu vehementi: in illis siquidem victoria fuga est, seu avertere cogitationem & omnem illius admonitionem.

*Meditatio
utilis.*

Praxis alia mortificationis passionum hæc est. Primò, meditatione frequenti animum à voluptate, & sensuum oblectamentis, tanquam iis quæ infra hominis dignitatem sunt, alienum reddere. Huc spectant meditationes de vitiis capitalibus.

*Oratio cre-
bra.*

Secundò, habere considerationes certas in promptu, & exempla, quibus se, una cum prece, in occasione sustentet, animumque lapsantem ac nutantem roboret & confirmet.

*Affectum
suspendere.*

Tertiò occasione se offerente suspendere primò affectum, seu pedem aut manum, ne statim injiciatur, & explorare an bonum, an utile quod offertur. Quis prudens in tenebris manum aut pedem temerè ponet, ubi spinæ, ubi sordes, ubi contagionis multa pericula?

Quartò, implorato Dei auxilio ex ejus amore & odio nostri, contrarios actus virtutis facere: si verò res necessaria sit, aut utilis, bonâ intentione eam admittere, non solâ voluptate.

Quintò, revocare post victoriam cogitationem præteritam, & lustrare unde periculum & lapsus; ac prudenter aliquoties coram Deo & curiâ ejus (ut dixi,) refutare; unam occasionem, vel plures quærere, & aliquo numero Domino consecrare, ac sic capitibus Philistinorum [id est, mortificationis actibus] amore Dei promereri.

Dignatus es, ut sup. pag. 10.

C A P V T XX.

Deliberatio de Mediocritate tenendâ, auxilio primo in viâ Dei.

ANIMA. O Sapientia æterna, ô via, veritas & vita, **J**ESU Christe, dirige gressus meos in semitis tuis, & errantem ovem reduc ad ovile tuum. Ecce velut in bivio hæreo: illinc sese aperit ad honores via; hinc ad tutam & quietam vitam semita: illuc mundus & amici, aut protrudunt aut provocant; huc mea me felicitas & exemplum tuum invitat, & verò, aspirante gratiâ tuâ, sequendum esse mihi propono. Nonne enim servi
tui

tui sumus & filii? atque idcirco æquum, ut hoc tantum
 spectemus quid in tuâ familiâ, id est Ecclesia, à nobis
 fieri velis, quia tua voluntas sola sancta, beneplacens &
 perfecta. Tu siquidem pro munere, ad quod, vocas, so-
 lus potes largiri vires & gratiam; eamque tum largiri
 soles, quando quis non sumit sibi honorem, sed à te, si
 quando vocatur tanquam Aaron eum suscipit. Hæc
 enim una beatitudo nostra ex voluntate tuâ vivere, &
 operari. Quis enim homo est, qui sciat viâ suam, quam
 tenere debeat? Nescit, nescit homo finem suum, nescit
 viam in quâ ambulet. Ergo doce me facere volunta-
 tem tuam, & vias tuas edoce me, & gratiâ largire ut se-
 quar, & perseverem usque in finem, & salvus fiam.

Rom. 12.
 Deus dat
 gratiam se-
 cundum
 munus.

Eccles. 9.
 Psalm. 142.

CHRISTVS. Verumtamen considerare te oportet, &
 cum signatum sit super te lumen vultus mei, rationis
 trutinâ expendere, quam viam eligas: sic enim accedes
 ad me, & illuminabere; sic ascendes ad montem Do-
 mini tui, & docebo te vias meas, & ambulare disces in
 semitis meis. Attende verò primò, quid sit honor &
 dignitas, fama & nominis celebritas, ob quam multi,
 Ethnici porissimùm, vitam etiam libenter prodege-
 runt; certè nihil aliud, quàm testimonium excellentiæ,
 quod quibusdam cærimoniis externis exhibetur, si-
 cut laus verbis. quæ autem excellentia est vera nisi
 virtutis?

Ratio au-
 dienda &
 homini.

Quid honor.

Quid laus.

Aspira, ut sup. pag. 8. Hæcine firma, ibid.

HOMO. Nulla alia, quin & ea sola nobilitas, etiam
 Ethnicis, & solæ veræ opes: nam opes per se non esse
 honore dignas, neque nobilitatem, patet: sicut nec ha-
 stæ, nec arma sunt honor militis; sed objectum sunt &
 instrumentum. si autem miles neque hastam ferre, ne-
 que vibrare, nisi in suum & cognatum sanguinem ne-
 quit, dedecori illi est potius & damno; honori verò si
 is benè uti noverit & utatur.

Qua vera
 nobilitas.

CHRISTVS. Idem vides de omnibus bonis externis
 dicendum. quis enim perduellem, improbum, divitem

seu nobilem non iudicat honore indignum : illis igitur neque honor verus opibus aut splendore , neque famulorum etiam si bonorum agmine paratur. Imò verò non magis his tales illustrantur, quàm si gemma in se malè colorata inter alias pulcras, aut inter pulcerrimas aves noctua collocetur, aut inter opulentos, & splendidos pannosus : hæc enim omnia æstimanda sunt, non prout oculis patent hominum, sed ut oculis meis, quibus omnia patent.

Externa non reddunt hominem meliorem.

HOMO. Video perspicuè ; quæ rei alicui, aut homini non insunt, eum meliorem reddere non posse, neque venustiore ; sed verâ sapientiâ (quâ viri in omni republicâ illustres easêre) verâ pietate, justitiâ, fortitudine, honoris contemptu, honor meritò paratur : ab illis etiam suos Ethnici celebrârunt Scipiones, Alexandros, Catones, Cæsares. Qualiter verò tu æstimes, qui pauperes dicis beatos, & persecutionem patientibus regnum tribuis, & contemptibilia mundi eligis ut confundas fortia, & cùm in formâ Dei esses, temetipsum exinanisti formam servi accipiens : Tu, inquam, æterna sapientiâ & verbo & exemplo nos miseros, & cæcos mortales docuisti.

Nota bene.

CHRISTVS. Vides igitur, honorem, dignitatem, non esse nisi vanam alterius imperiti æstimatoris æstimationem, quam an habeas scire nunquam possis, quamque indies milles, si velit, alter deponere possit. Dixi imperiti æstimatoris : nam prudentior homini nihil tribuit, sed mihi cuius sunt bona omnia ; dignitates verò per se despicit, etsi tamen jure meritoque omnem potestatem in alijs veneretur, maximè si virtutem illi videat conjunctam.

Vanitas honoris mundani.

HOMO. Si verò ea desit, cùm virtuti honor deferatur, cærimonia illa illusio potius esse videtur, perinde ac si nigro dicatur quòd sit albus, & claudus rectus prædicetur. Sæpè autem fit (quæ maxîma calamitas est) ut virtus parito honore deperdatur ; cùm honores mu-

tent

tent mores, ut dici solet, sed rarò in meliores, ut in Saule, Salomone, & omnibus ferè Regibus Juda apparet: atque adeò bonis hisce ferè mali gaudent, iisque potiuntur. Existimo sanctâ tuâ providentiâ id fieri ne moveantur pedes justorum dum pacem & gloriam peccatorum vident; de quibus Propheta tuus dixit: Existimabam ut cognoscerem hoc, & labor est ante me, donec intrem in sanctuarium tuum, & intelligam in novissimis eorum. *Aspira*, ut sup. *Hæcine firmâ*, & c. pag. 8.

CHRISTVS. Sanè, si homines dignitatum onera expenderent, non facilè eas alicui inviderent; quid enim illi qui iis honorantur, aut onerantur potius, præstare non debent? sanè id quod dux militi, præire scilicet virtute, & robore, sæpè protegere, fortè etiam alere, ut pastor, imò & animam pro ovibus exponere. Nónne enim periculo pastoris oves pereunt & rapiuntur? Adde ingratitude, murmuraciones, æmulationes, eoq; majores, quò sæpè magis integrè munus geritur, ita ut millena beneficia etiam à parente collata, uno negato omnia obliterentur. Sollicitudines vide, quibus etiam se gravari meus Apostolus ajebat, & neminem scandalizari, quin etiam treretur; neminem infirmari, quin etiam infirmaretur. Jam considera, suaderésne alteri ut ad honores hos graderetur? Nónne diceres dementiam, honoris, id est incertissimæ rei, causâ, se aliis mancipare, obnoxium facere ut omnibus iis satisfiat; cum tamen impossibile sit, unum aliquem omnibus, aut per omnia vel uni satisfacere? Nónne ergo egregia tibi insipientia videtur, cum possit homo quietus & tranquillus vitam agere, tempestati se committere? clavum etiam suscipere imperitum in tempestuoso mari, & gratis pro omnium capitibus vadem se statuerè, cū securus in navi ludere possit? Quis in acie attolli supra omnes vult, ut ab hostibus appetatur? Quis pro aliis (quod omnes in dignitate, quiq; aliorum curam gerunt, patres familias, aliique faciunt) sponde-

Dignitatum onera.

Incommoda.

1. Cor. 11.

Nemo placere potest omnibus.

Pericula ambitionis & vanitas.

Nota simile.

re, qui ipse solvendo non sit? alterius sarcinam ferre, qui suam nequit? me Deum suum pro alijs placare vellet, cum pro se non possit? alium ignorat tibi via ducere, & quæ ignorat sæpè docere? alium è luto extrahere, cui ipse non raro altius inhæreat? *Hæcine vera, ut sup. pag. 7.*

HOMO. Hæc video omnia omni dignitati communia, seu sæculari seu Ecclesiasticæ; huic tamen magis: ideoque longè amplius ab eo qui te Dominum timet, fugiendam esse. O dementiam! ô insaniam mortalium hæc scire, & palpare, & non sapere!

CHRISTVS. Porro si in horâ mortis jam te esse fingas, & hæc enarrata consideres; nõne obstupesces, posse fieri, ut aliquis ad dignitates & honores adspiret, nisi sit insipiens? Et si in iudicio te statuas, quem sensum horum habiturus es? ibi veri honores humilibus decernentur, & qui reliquerunt omnia, sedebunt super sedes duodecim iudicantes duodecim tribus Israël: de quibus Bernardus servus meus dixit: Hæc sedes sunt ambiendæ, hæc pulpita toto conatu exquirenda; at humana ambitio humi tantùm locatas sedes quærit, in cælo constitutas non novit. Infelix ambitio quæ magna ambire non novit! O quàm perspicuè toti orbi tum vanitas ambitiosorum, & honorum etiam non ambitiosè quæsitorem apparebit; neque petetur in illo teatro, quis quid gesserit muneris, sed qualiter gesserit quod sibi impositum fuerat: ibi pauper & inglorius honorabitur à me, superbus & opulentus despicietur, & ejulabit dicens: Ecce hi sunt, quos habuimus in derisum, ecce quomodo computati sunt inter filios Dei. Et verò, si honores quærendi, cur non potiùs momentaneum contemnendo, æternos amplecteris & certos.

Credo tibi, ut sup. pag. 7.

Honores breves huius vitæ.

HOMO. O quoties hîc honores adepti, vix eos adspexerunt, & perierunt; spreverunt alii, & æternos à te nacti fuerunt! Sic narratur de viro religioso, qui cognovit se damnandum graviter fuisse, si Episcopatum suscepisset,

Qui honores ambiendi. Matth. 19.

In iudicio non quid, sed qualiter gestum sit attenditur.

Sap. 5.

cepisset, & te audio dicentem: Potentes potenter tormenta patientur. Quanto potius esset nomen scriptum esse in vitæ libro, in fastis æternis, quàm in mundo hoc, mortis teatro, perituris mox vocibus resonare? Quid verò est, quòd Sancti omnes tam sollicitè refugerunt honores, adeo què etiam mori petierunt potius quàm suscipere? Aut illi errarunt, aut ego si secus facio.

Credo tibi. &c. ut sup. pag. 7.

CHRISTVS. Expendebant illud, rapinam esse Deo soli honorem & gloriam debitam ambire; arque aliè illud imbibant: Qui hominibus placent, confusi sunt, Deus spreuit eos.

Honores ambire rapina.

Psalm. 52.

HOMO. Imò tuus Chrysoſt. Mirum, ait, si aliquis rectorum poteſt salvari, etiam si necessitate compulsus officium susceperit, ut Saul, ut Aaron: de quo illud; Nemo sumit sibi honorem, nisi qui vocatur à Deo tamquam Aaron. Et verò si appetat, eo ipso videtur indignus dignitate, quo ipsam ambit: insuper gratiâ tuâ, ô Deus, & auxilio, cum tamen illo maximè indigeat; tu enim superbis resistis, & humilibus das gratiam, atque ita omnes secum periculo subditos exponit.

Chrysoſt. super ep. ad Hebraeos, ca. 13. hom. 34. Hebr. 5.

CHRISTVS. Hoc est quod metuebant tantoperè Sancti, & amici mei maximè, dum se in hoc sæculo velut exilio, aut carcere, aut pœnitentiæ loco esse considerabant, ideo què cum timore, & tremore salutem suam operabantur: ubi ambitiosus non suam tantummodò gravi periculo, sed etiam exponit alienam.

Hæcine vera, ut sup. pag. 7.

HOMO. Imò Ethnici prudentiores me confundunt, honorum culmina fugientes, & privatam vitam eligentes, beatum illum appellantes, qui procul negotiis & publico foret. Quot enim casus, ruina, strages magnorum? ut verè stare in excelso diu vix quisquam posse videatur. Pax certè, ut video, suavissimum bonum animæ nostræ, nunquam ab ambitioso, rarò etiam ab honoribus pleno possidetur; servi sunt omnium, omnium

Pace caret ambitiosus.

*VMe Greg.
& Moral.*

*Ambitionis
mala.*

*Bern. 2. l. de
Considera-
tione.*

Matth. II.

Luc. II.

*Gregor.
Ambitio
apostasia.*

omnium iudicia metuunt, invidiâ & cupiditate torquentur. Cùm verò omni Christiano ad quietem internam & publicam quoad potest, & veram libertatem tendendum sit, quantum status permittit; planè ambitio maximè detestanda, ut video, & fugienda est. unde enim in consiliis etsi pravis, pertiacia? unde detractiones, adulationes? ferè omnia ex ambitione nascuntur, aut honorum, aut vanæ opinionis; & gravissimo scelere, sæpè ob punctum, ut dicitur, honoris, respublica tota, multorumque salus periclitatur, boni impediuntur, foventur mali, Dei que gloria & honor despicitur. O ambitio, exclamavit rectè Bernardus, ambitionum crux! quomodo omnes torquens, omnibus places? nihil acerbius cruciat, nihil molestius inquinat, nihil tamen apud miseros mortales majus est ac celebrius. *Credo tibi, &c.* ut sup. pag. 7.

CHRISTVS. Sed quid magis valet quàm quod ego præbui humilitatis exemplum? Discite, dixi, à me, quia mitis sum & humilis corde. vis tu meus discipulus esse? ergo audi & sequere; audi, Væ vobis hypocritæ, qui amatis primas cathedras, & vocari ab hominibus Rabbi.

HOMO. Imò audio ambitionem à sapientibus etiam apostasiæ speciem vocari, & æstimari: sic sanè tuus Gregorius: Toties in apostasiæ crimen Prælatus labitur, quoties præesse delectatur. & rursus, Quoties hominibus præesse desidero, toties Deum præire affecto: humiliavit enim semetipsum Dominus, factus obediens usque ad mortem. & fieri ne potest, ubi tu Deus te humilias, homo se exaltet?

Hæcine vera, ut sup. pag. 7.

CHRISTVS. Si jam commemorem beneficia quæ largior homini, et humilis sit & obediens mandatis meis; quid magis æquum, quàm ut me imitetur? quid magis rationi consonum? sed, quod indignissimum est, qui non habet nisi propositam sibi vanitatem, beneficis

neficiis meis eam accendit, illisque in odium mei utitur.

HOMO. O vanitas vanitatum! quærentur, cheu! frustra aquæ istæ, neque enim sitim explent; tu verò sola sarietas, tu solus sufficis. utinam, ô fons vitæ, sic saperent homines, ut potius sitim à te tolli omninò & esuriem optarent, quàm illius fomenta, id est, res desideratas postularent!

CHRISTVS. Porro quàm indignum hominem aliis præesse velle, ex hoc discè, quid si enim in aulâ Regis vile mancipium coram eo vellet munia distribuere, sibi potiora deligere, an æquum, an gratum foret?

*Turpe ser-
uum velle
dominari.*

HOMO. Tuum certè est, ô Sapia, quæ attingis à fine ad finem fortiter, omnia suaviter disponere. Tuum est familiam tuam regere; summi architecti, lapides ordinare; per te Reges regnant, & legum conditores iusta decernunt. Et quæ impudentia, vilissimum hominum hinc tantum sibi assumere, vel præsumere, ut audeat familiam tuam ordinare? certè aut derogare sapientiæ tuæ ambitiosum, aut bonitati diffidere planè video. Tu nosti quos elegeris, & in manu tuâ corda Regum & Principum. Fier semper, & fiat in omnibus sanctissima voluntas tua.

CHRISTVS. Nonne & tibi mea in Iosepho providentia manifesta evasit? attende ut illum è carcere evexi ad regnum, & Davidem de post fœtantes assumpsi? Te itaque mihi committe, & omnem sollicitudinem projice in me: neque te deseram in æternum.

EXERCITIUM.

Non est consilium contra te, Domine, tibi ergo me totum committo, omnemq; sollicitudinem in te projicio, tu scis quos elegeris; sufficit mihi invenire gratiam in oculis tuis; neque quidquam de manu tuâ requiro, sed jacto in te cogitatum meum, & cum sollicitus sis mei, omnem mei curam in te projicio. Tu nosti quid expediat gloria tua, nolo quidquam aliud, quàm

Resignatio.

quàm fieri sanctissimam voluntatem tuam; sed in vocatione quâ vocatus sum permanebo, & recumbam in novissimo tecum loco, donec dixeris mihi: Ascende superius. O utinam hic latere possim, & fulgere in celo; hic esse parvus, & ibi magnus! imò etiam si magnus non forem, nunc melius mihi est tecum humilem viam agere, quàm habitare in tabernaculis peccatorum; melius tibi notum esse, quàm vulgò; tibi similem, quàm mundo; vestigia tua sequi, quàm Luciferum imitari; in humili stare, quàm ex alto ruere; tibi assimilari, quàm omnem mundi gloriam possidere; Peream potius, quàm ego ambitione meâ impediam sana consilia, excludam fortiores, prudentiores & me meliores, aut iis detrahâ, aut primas deponam.

Pium propositum.

Psalm. 115.

Protestor coram te Domine, & curia tuâ celesti, servus tuus sum ego, & filius ancilla tua; meliusq; esse novi servire tibi, quàm vanitati; perire, quàm peccare in conspectu tuo. Fiat igitur in omnibus sanctissima voluntas tua, & concede mihi gratiam, ut portare possim improperium tuum, & eligere abjectus esse in domo tuâ, neque ulli velle placere nisi tibi. Ambitio enim subtile malum secretum virus, pestis occulta, doli artifex, mater hypocrisis, livoris parens, vitiorum origo, criminum fomes, virtutum arugo, tineâ sanctitatis, excacatrix cordium, ex remediis morbos creans, generans ex medicina languorem. Quantos hæc pestis nequiter supplantatos, turpiter dejecit, ut ceteri quique, quos latuit occultus effusor, subitò expavescerent ad ruinam! quantos trudi fecit in tenebras exteriores, veste spolians nuptiali, & virtutum exercitio, & fructu pietatis evacuans!

Bernard.
serm 6. super
Psalm.
Qui habitat.

Applicatio
ad Communionem.

Gloria certè in confusione eorum, qui sic terrena sapiunt. Non veniat anima mea in consilium eorum, qui despiciunt consilium tuum, ô Sapientia eterna. In nidulo meo moriar, & ascendam in palmam, & apprehendam fructus eius. Que autem illa, nisi tu arbor vite, & vita mea? Inclinas brachia tua, ut amplectar te, & ego, ego miser, accedam ad cor altum ut exalteris à me? non permittas dominari mihi superbiam, Domine mi, cui servire toto corde desidero, & cum ex intimo corde tibi dedicem hoc templum cordis, oculi tui sint die ac nocte aperti super locum istum habitationis tue, vel melius visis-
sini

smi hospitii tui, quod non dedignaris, etsi cali celorum te non capiant; neque despicias, ô ter maximè Deus, etsi angustum; neque aversaris etsi per superbiam immundum, tu qui micis es & humilis corde. Eheu quid magis indignum? quid detestandum amplius? quid gravius puniendum, quàm ut videns te Deum cali, parvulum factum, ultrà apponat homo magnificare se super terram? Intolerabilis impudentia est, ut ubi sese exinanivit majestas, vermiculus inflatur & intumescat.

Bern. serm.
1 de Natal.
Domini.

Credo tibi, ut sup. pag. 7.

CAPUT XXI.

Meditatio de Superbiâ.

COMPOSITIO LOCI. Considera & imaginare coram te barathrum inferni, omnesque inferorum cruciatus ab unâ superbiâ esse profectos.

ORATIO, ut supra.

PUNCTUM I. Considera Primò, superbiam esse appetitum inordinatum excellentiæ in temporalibus aut spiritualibus, quo quis majorem se facit, & fieri vult quàm re ipsâ sit: id verò tam stolidum, quàm si pumilio indigneretur, quòd gigas esse negetur, aut vestis hujus sibi non aptetur. Ideoque aptè Chrysostomus homil. 59. in Matth. Nihil certè arrogantiam arque superbiâ pejus, quæ mentis quoque vires naturâ hominibus concessas ita dejiciat, ut amentes ex prudentiâ ac animo stolidos efficere videatur. Nam si quis, cum staturâ cubitum non superat, instar montium, imò altiore se putet, ac idèd se quasi montes excessurus erigat, nullum aliud argumentum suæ insanix quæremus: sic cum inflatum videris hominem, qui meliorem se cæteris arbitretur, contemni que opinetur, si cæteris hominibus conferatur, nullum jam aliud signum vecordix hominis exquiras: tanto quippe ridiculosior illis est, qui naturâ insaniunt, quanto ipse sibi sponte hunc morbum injecit. Et post pauca: Certè quasi vile mancipium & miserum captivum diabolus eum abduxit, agitaturque

Quid sit superbia.

Chrysost.
hom. 59. in
Matth.

Dementia
superbi.

Superbus
diaboli
mancipium.